

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 323/2022-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa), zo sudcov Petra Molnára a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti rozhodnutiam Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Veľký Krtíš č. k. VK1/OPPnKaPC/SOC/2018/16355-005 zo 17. apríla 2018 a Ústredia práce, sociálnych vecí a rodiny č. k. UPS/US5/SSVODPPKPC/SOC/2019/473Ant z 25. novembra 2019, proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 28 Sa 4/2020 zo 17. decembra 2020 a rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky č. k. 9 Sžsk 23/2021 z 9. februára 2022 takto

r o z h o d o l :

1. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky **n e v y h o v u j e .**
2. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 6. júna 2022 domáha vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozhodnutím Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Veľký Krtíš (ďalej len „úrad práce“) č. k. VK1/OPPnKaPC/SOC/2018/16355-005 zo 17. apríla 2018 (ďalej len „rozhodnutie úradu práce“), rozhodnutím Ústredia práce, sociálnych vecí a rodiny (ďalej len „ústredie“) č. k. UPS/US5/SSVODPPKPC/SOC/2019/473Ant z 25. novembra 2019 (ďalej len „rozhodnutie ústredia“), rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) č. k. 28 Sa 4/2020 zo 17. decembra 2020 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) a rozsudkom Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“) č. k. 9 Sžsk 23/2021 z 9. februára 2022 (ďalej len „rozsudok najvyššieho správneho súdu“).

Sťažovateľka navrhuje napadnuté rozhodnutia zrušiť a „vrátiť vec na ďalšie konanie“.

Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti a aj samostatne napísanou žiadosťou požiadala o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, čo odôvodnila existenciou hmotnej núdze. V doplnení ústavnej sťažnosti doručenej ústavnému súdu 8. júna 2022 sťažovateľka síce deklarovala svoje právne zastúpenie advokátkou [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], splnomocnenie jej udelené však do rozhodnutia ústavného súdu nepredložila.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka v roku 2018 požiadala o poskytnutie peňažného príspevku na opatrovanie svojho syna s ťažkým zdravotným postihnutím. Úrad práce svojím rozhodnutím žiadosti o poskytnutie príspevku na opatrovanie nevyhovel. Pri posudzovaní žiadosti vychádzal z posúdenia zdravotného stavu posudkovým lekárom, sťažovateľkou predložených lekárskejších správ a sociálneho šetrenia. Podľa posudkového lekára syn sťažovateľky nevyžaduje napriek svojej diagnóze nepretržitý dohľad. Po celkovom zhrnutí stavu posudkovým lekárom bola synovi sťažovateľky indikovaná pomoc osobného asistenta pri podávaní liekov, nakupovaní, komunikácii v písomnom styku a pri sprevádzaní na voľnočasové aktivity v rozsahu 426 hodín ročne.

3. Sťažovateľka napadla rozhodnutie úradu práce odvolaním, o ktorom rozhodlo ústredie rozhodnutím č. k. UPS/US5/SSVODPPKPC/SOC/2018/7826Ant z 20. augusta 2018 tak, že prvostupňové rozhodnutie úradu práce potvrdilo. Uvedené rozhodnutie ústredia sťažovateľka napadla kasačnou sťažnosťou. Krajský súd rozsudkom č. k. 28 Sa 20/2018 z 12. júla 2019 zrušil napadnuté rozhodnutie ústredia a vrátil mu vec na ďalšie konanie.

Po opätovnom posúdení rozhodnutia úradu práce ústredie znova odvolanie sťažovateľky zamietlo a potvrdilo prvostupňové rozhodnutie úradu práce.

4. Sťažovateľka podala proti rozhodnutiu ústredia (v poradí druhé rozhodnutie) žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia ústredia, o ktorej krajský súd rozhodol napadnutým rozsudkom. Krajský súd v napadnutom rozsudku po preskúmaní spisového materiálu konštatoval, že posudkovým lekárom bol vypracovaný komplexný posudok 4. novembra 2019, pričom *„posudkový lekár vychádzal z odborných nálezov predložených žalobkyňou. Zistenia posudkového lekára zodpovedajú odborným nálezom z psychiatrických vyšetrení z 18.9.2019, 8.2.2018, 23.10.2017, psychologického vyšetrenia z 27.3.2017 a z vyšetrenia všeobecného lekára, keď u posudzovanej osoby bolo potvrdené ochorenie hyperaktívna porucha s hraničným intelektom a stereotypnými pohybmi a obsedantne - kompluzívna porucha, pričom v prípade posudzovanej osoby ide o ťažké zdravotné postihnutie s mierou funkčnej poruchy 50 %... Posudzovaný netrpí zmyslovou poruchou, v správaní dominuje hyperaktívna porucha s obsedantne - kompluzívnou poruchou, orientovaný správne, bez popisu agresivity, bez prejavov kardiálnej a respiračnej nedostatočnosti, bez porúch sfinkterov. Výsledkom sociálneho šetrenia v domácom prostredí bolo, že [REDAKOVANÉ] pri posudzovaní odkázanosti podľa Prílohy č. 3 k zákonu č. 448/2008 Z. z. dosiahol 105 bodov, čo predstavuje odkázanosť stupňa I.“*. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku tiež vyplýva, že na podklade komplexného posudku z 13. novembra 2019 bol synovi sťažovateľky priznaný nárok na peňažný príspevok na osobnú asistenciu v rozsahu 426 hodín ročne.

K presvedčeniu sťažovateľky o odkázanosti jej syna na celodenný dohľad krajský súd konštatoval, že žalobkyňa túto skutočnosť nepreukázala predloženou zdravotnou dokumentáciou, a uviedol, že „... žalovaný je viazaný skutočným stavom, ktorý existuje ku dňu vydania jeho rozhodnutia. Podľa lekárskeho nálezu z roku 2017 až 2019, ktoré boli predložené správne orgánu k žiadosti žalobkyne, resp. v priebehu konania syn žalobkyne nevykazuje agresívne správanie.“

Krajský súd sa v závere odôvodnenia vyjadril v bodoch 26 a 27 napadnutého rozsudku k námietkam sťažovateľky o návrhoch na výsluch konkrétnych osôb, ako aj k namietanému postupu sociálnych pracovníkov, pričom tieto námietky vyhodnotil ako nedôvodné.

5. Proti rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka kasačnú sťažnosť, o ktorej rozhodol najvyšší správny súd napadnutým rozsudkom tak, že ju zamietol. Najvyšší správny súd preskúmal administratívny spis a ustálil, že „*spornou však zostala otázka, či zdravotný stav syna žalobkyne čo do ustálenia stupňa odkázanosti podľa § 49 ods. 10 a 12 zákona č. 448/2008 Z. z. vrátane jeho prílohy č. 3 v spojení s § 14 ods. 4 zákona č. 447/2008 Z. z. odôvodňuje odkázanosť v takom stupni, ktorý by zakladal splnenie podmienok pre priznanie peňažného príspevku na opatrovanie.*“ V tejto súvislosti najvyšší správny súd poukázal na to, že príslušným orgánom na hodnotenie a posudzovanie zdravotného stavu, jeho zmien a porúch, ktoré podmieňujú zdravotné postihnutie fyzickej osoby, ale aj na posudzovanie jednotlivých druhov odkázanosti fyzickej osoby s ťažkým zdravotným postihnutím, je úrad práce podľa miesta trvalého bydliska s tým, že konkrétne je toto posudzovanie zverené posudkovým lekárom. V danej veci posudkový lekár na základe predložených odborných lekárskeho nálezu, výsledkov získaných sociálnym šetrením v domácnosti sociálnymi pracovníkmi vyhodnotil, že „*syn žalobkyne síce má status osoby ťažko zdravotne postihnutej s mierou funkčnej poruchy 50 % podľa Kapitoly IV., položka č. 2 písm. d prílohy č. 3 zákona č. 447/2008 Z. z. - Poruchy osobnosti, správania, intelektu, komunikácie, ťažké narušenie sociálnej prispôsobivosti v rozsahu 50 % (z rozpätia 50 % až 60 %), avšak čo do posúdenia a ustálenia stupňa odkázanosti podľa § 14 ods. 4 zákona č. 447/2008 Z. z. v spojení s § 49 ods. 10 zákona č. 448/2008 Z. z. a na to nadväzujúcej prílohy č. 3 zákona č. 448/2008 Z. z. sa jednoznačne zhodli na tom, že syn žalobkyne nie je odkázaný na opatrovanie, nakoľko stupeň jeho odkázanosti na pomoc inej fyzickej osoby nedosiahol hodnotu V alebo VI podľa zákona č. 448/2008 Z. z. Stupeň odkázanosti syna žalobkyne bol ustálený na hodnotu I s počtom bodov 105...*“

6. V súvislosti s tým, že sťažovateľka sa nestotožňovala so závermi plynúcimi zo psychiatrických a psychologických vyšetrení svojho syna, považujúc za preukázané, že tieto sú neaktuálne primárne s prihliadnutím na nebezpečné a agresívne správanie jej syna, najvyšší správny súd poukázal na pravidlo obsiahnuté v § 135 ods. 1 Správneho súdneho poriadku, podľa ktorého pre rozhodnutie správneho súdu je rozhodujúci stav v čase právoplatnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy alebo v čase vydania opatrenia orgánu verejnej správy. V tejto súvislosti najvyšší správny súd uviedol: „*V predmetnej veci žalobkyňa nijakým spôsobom nepreukázala (napríklad aj doložením novších lekárskeho správ zo psychologických/psychiatrických vyšetrení), že by zdravotný stav jej syna v rozhodnom období (t. j. v čase relevantnom na účely konania a rozhodovania o žiadosti o priznanie peňažného príspevku na opatrovanie) vykazoval tak závažné znaky agresivity ako tvrdí žalobkyňa. V tomto smere*

nemožno krajskému súdu nič vyčítať. Rovnako v administratívnom konaní posudkový lekár žalovaného vychádzal z lekárskejších správ predložených žalobkyňou...“ Najvyšší správny súd v odôvodnení napadnutého rozsudku zároveň uviedol, že pre samotnú činnosť posudkového lekára je relevantný aktuálny stav, resp. že pri posudkovej činnosti vychádza z lekárskejších nálezov nie starších ako 6 mesiacov, a preto argumentácia sťažovateľky o agresívnom správaní jej syna v minulosti nie je v danom prípade relevantná. K ďalšej námietke sťažovateľky najvyšší správny súd uviedol, že je v kompetencii posudkového lekára, či posudkovú činnosť vykoná v prítomnosti posudzovanej osoby.

V súvislosti s peňažným príspevkom na opatrovanie, ktorý sťažovateľka poberala v minulosti, a tvrdením, že nie je zrejmé, k akej zmene zdravotného stavu jej syna došlo, najvyšší správny súd poukázal na to, že „napadnuté rozhodnutie bolo vydané na základe žiadosti žalobkyne z 21. februára 2018, v tom čase žalobkyňa už poberateľkou uvedeného peňažného príspevku nebola. Táto skutočnosť bola predmetom odôvodnenia rozhodnutia, ktorým bol peňažný príspevok na opatrovanie syna žalobkyne odňatý s účinnosťou od 01. novembra 2013.“.

Napokon najvyšší správny súd reagoval na námietku sťažovateľky vo veci nepreskúmateľnosti rozsudku krajského súdu a uviedol: „... žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného súčasne odkazujúce na relevantné lekárske posudky a závery z nich plynúce možno považovať aj za týchto okolností za spĺňajúce aspoň základné kritériá kladené na odôvodnenie správneho rozhodnutia. Možno snád' žalovanému správne orgánu vytknúť, že v odôvodnení svojho rozhodnutia sa nezaoberal dôslednejšie spôsobom výpočtu jednotlivých bodov, ktoré v súhrne dosiahli hodnotu 105, čomu zodpovedal I. stupeň odkázanosti, avšak v spojení s prvostupňovým správnym rozhodnutím zo 17. apríla 2018 a príslušným komplexným posudkom z 13. novembra 2019 možno tento počet bodov identifikovať. Z napadnutého rozhodnutia žalovaného v spojení s prvostupňovým rozhodnutím vyplýva, že syn žalobkyne bol vo väčšine činností plynúcich z prílohy č. 3 zákona č. 448/2008 Z. z. samostatný (týmto činnosťami zodpovedala hodnota 10) a iba v troch prípadoch - príprava stravy, dodržiavanie liečebného režimu a čiastočný výkon dohľadu zo strany žalobkyne - potreboval syn žalobkyne čiastočnú pomoc, čomu zodpovedala hodnota 5. Za tohto stavu a vzhľadom na dosiahnutý značný počet bodov (pre dosiahnutie stupňa V bolo v zmysle časti B. prílohy č. 3 zákona č. 448/2008 Z. z. potrebné dosiahnuť 44 až 25 bodov, a pre stupeň VI 24 až 0 bodov), najvyšší správny súd toto pochybenie v odôvodnení nepovažoval za tak závažné, aby malo vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.“

II.

Argumentácia sťažovateľky

7. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti opätovne vyjadrila presvedčenie o nedostatočnom posúdení zdravotného stavu svojho syna. Poukázala na agresívne správanie syna voči nej, ako i jeho okoliu, pričom tieto situácie musela riešiť aj pomocou polície. Lekárske správy psychiatricky nepovažuje za správne, resp. uviedla, že psychiatricka jej lekárske správy odmieta vypracovať. Sťažovateľka je presvedčená, že príspevok na opatrovanie jej odmietajú priznať, aby jej štát nemusel vyplácať „veľa peňazí“.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je nesúhlas s napadnutými rozhodnutiami, ktorými nebol sťažovateľke priznaný príspevok na opatrovanie jej ťažko zdravotne postihnutého syna.

III.1. K namietanému porušeniu práv rozhodnutiami úradu práce, ústredia a rozsudkom krajského súdu:

9. Ústavnú sťažnosť proti napadnutým rozhodnutiam úradu práce a ústredia, ako aj napadnutému rozsudku krajského súdu vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 2 ústavy je potrebné odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

10. Ako z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, keď o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy.

Proti prvostupňovému rozhodnutiu úradu práce podala sťažovateľka odvolanie ako riadny opravný prostriedok. O odvolaní rozhodlo ústredie a aj toto rozhodnutie napadla sťažovateľka správnu žalobou, a preto právomoc poskytnúť ochranu právam sťažovateľky podľa ústavy mal krajský súd v rámci konania o správnej žalobe. Tým je zároveň v uvedenom rozsahu vylúčená právomoc ústavného súdu.

11. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti predniesla argumenty totožné s námietkami uplatnenými naprieč celým správnym konaním vrátane argumentácie uvedenej v správnej žalobe i kasačnej sťažnosti (namietala najmä nesprávne posúdenie zdravotného stavu).

12. Poukazujúc na citované časti rozsudkov krajského súdu a najvyššieho správneho súdu, ústavný súd konštatuje, že najvyšší správny súd sa v napadnutom rozsudku (hoci ním kasačnú sťažnosť sťažovateľky zamietol) všetkými relevantnými námietkami sťažovateľky podrobne a ústavne udržiateľným spôsobom zaoberal.

13. Berúc do úvahy závery napadnutého rozsudku najvyššieho správneho súdu, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka v konaní pred ústavným súdom opakovane predostiera argumenty, ktoré už boli najvyšším správnym súdom riadne vyriešené, a teda v tomto smere bola právam sťažovateľky ústavnoprávna ochrana (čl. 127 ods. 1 ústavy) poskytnutá.

III.2. K namietanému porušeniu práv rozsudkom najvyššieho správneho súdu:

14. Ústavnú sťažnosť v tejto časti je potrebné odmietnuť z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať tú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, ktorej realnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porov. napr. II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, III. ÚS 198/2020).

Bez potreby opätovného citovania jednotlivých častí odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho správneho súdu ústavný súd konštatuje, že najvyšší správny súd ako súd kasačný v napadnutom rozsudku jasne a zrozumiteľne vyjadril dôvody, pre ktoré kasačnú sťažnosť sťažovateľky zamietol. Z obsahu napadnutého rozsudku vyplýva, že najvyšší správny súd podrobne preskúmal administratívny spis i rozsudok krajského súdu vrátane jednotlivých odôvodnení v nadväznosti na sťažovateľkou uplatnené námietky a tieto riadne a vyčerpávajúco vyhodnotil.

15. Ústavný súd považuje za potrebné zdôrazniť, že príspevky sa neposkytujú automaticky všetkým fyzickým osobám s ťažkým zdravotným postihnutím, ale je možné poskytnúť ich za splnenia určitých podmienok. Vždy sa zohľadňuje najmä zdravotné postihnutie po medicínskej stránke (ktorého výsledok uzatvára posudkový lekár v komplexnom posudku) a sociálne dôsledky, ktoré vyplývajú zo zdravotného postihnutia. K zásadnej funkcii komplexného posudku sa vyjadril najvyšší správny súd v tom zmysle, že nárok na príspevok vzniká iba po tom, ak o jeho priznaní rozhodne správny orgán. Z napadnutých rozhodnutí vyplýva, že ani sama sťažovateľka nepredložila také lekárske správy, z ktorých by vyplývalo agresívne správanie jej syna. Pokiaľ sťažovateľka odôvodňovala agresívne správanie syna aj tým, že psychiatricka navrhovala nariadenie ústavnej liečby, je potrebné dodať (ako to vyplýva z rozsudku najvyššieho správneho súdu), že sama sťažovateľka takú liečbu syna odmietla.

16. Akokoľvek ústavný súd chápe sťažovateľkinu neľahkú situáciu, musí konštatovať, že predmetom konania na najvyššom správnom súde bolo posúdenie postupu správneho orgánu pri žiadosti o príspevok na opatrovanie. Tiež je potrebné zdôrazniť, že v kompetencii ústavného súdu nie je preskúmať odborné závery vyplývajúce z lekárskejších správ či posudkov tak, ako sa toho sťažovateľka dožaduje. Napokon pokiaľ sťažovateľka nesúhlasí s postupmi konkrétnej psychiatricky, ústavný súd upozorňuje, že sťažovateľka (resp. jej syn) má slobodnú voľbu vo vzťahu k výberu ošetrojúceho lekára. Rovnako ako najvyšší správny súd, aj ústavný súd dodáva, že sťažovateľke po obstaraní aktuálnych a zdravotný stav reflektujúcich lekárskejších správ nič nebráni v opätovnom podaní žiadosti o priznanie príspevku na opatrovanie.

17. Ústavný súd uzatvára, že napadnutý rozsudok najvyššieho správneho súdu nemožno považovať za svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný, pretože najvyšší správny súd sa pri výklade a aplikácii zákonného predpisu (zákon č. 447/2008 Z. z. o peňažných príspevkoch na kompenzáciu ťažkého zdravotného postihnutia a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov) vo veci sťažovateľky neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel

ich účel a význam. Ako z judikatúry ústavného súdu vyplýva, iba skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia všeobecného súdu a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným.

18. Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti nezistil v napadnutom rozsudku najvyššieho správneho súdu pochybenia takej ústavnoprávnej intenzity, aby mohol po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie konštatovať porušenie označeného práva, a preto ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.3. K žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu:

19. V závere (keďže sťažovateľka splnomocnenie právnej zástupkyne nepredložila) sa ústavný súd vysporiadal aj so žiadosťou sťažovateľky o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, ktorú osobitným podaním doručeným ústavnému súdu 6. júna 2022 výslovne formulovala.

20. Z § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde vyplýva, že sťažovateľovi, ktorý požiada o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, ústavný súd môže ustanoviť právneho zástupcu, ak to odôvodňujú jeho majetkové pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Všetky tri uvedené podmienky musia byť splnené kumulatívne. Pokiaľ ide o podmienku vyžadujúcu, aby nešlo o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti, táto je splnená vtedy, ak je okrem iného daná právomoc ústavného súdu na prerokovanie ústavnej sťažnosti, ústavná sťažnosť má náležitosti ustanovené zákonom, nie je podaná zjavne neoprávnenou osobou, nie je neprípustná, oneskorená ani zjavne neopodstatnená.

21. Vychádzajúc z už uvedeného, ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade u sťažovateľky nie sú splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom. Z výsledku posúdenia ústavnej sťažnosti ústavným súdom je zřejmé, že vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie a pre zjavnú neopodstatnenosť ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti.

22. Keďže nebol splnený jeden z predpokladov ustanovenia právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, žiadosti sťažovateľky o ustanovenie právneho zástupcu ústavný súd nevyhovел (bod 1 výroku tohto uznesenia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. júna 2022

Jana Laššáková
predsedníčka senátu